

притисна ги съ крака и за по-малко отъ минута ги разкъса и излапа на голѣми кжсове. Всички го гледаха изумени отъ лакомията му.

До вечерята Кальо не го изпусна отъ очи. Успокои се чакъ, когато го прибра и върза въ колибата. Надъ заспалото село легна тишина. Отъ небето грѣеше нащърбената месечина надъ улици и заснѣжени стрѣхи. Спѣха и Кальови. Кальо, като младъ и нежененъ още, спѣше при старитѣ. Около полунощъ башата се пробуди разтревоженъ. Събуди го нѣкакъвъ гласъ; стори му се, че чу страненъ викъ въ съня си. Той отвори очи и се вслуша. Викътъ се повтори — провлѣченъ, далеченъ, като че подъ земята. Но чий бѣше той — на човѣкъ, на животно?

— Кальо, Кальо, спишъ ли? Я стани!

Кальо, привикналъ да спи на щрекъ, скочи и седна въ постилката. — Какво има, тате? Защо ме будишъ?

— Я чуй! Чуй!

Викътъ се обади пакъ — този пжтъ по-ясенъ: две отсѣчени тявкания, като лай на куче и провлѣченъ гърлестъ викъ, нѣщо сръдно межу човѣшки плачъ и вой на куче.

— Какво е това?!

Но Кальо не отговори. Той скочи, грабна връхната си дреха — спѣше както винаги, съ навои на крака — и се впусна навънъ.

— Вълчето трѣбва да вие — проговори той, като затръшна вратата задъ себе си.

Овчарътъ спрѣ за мигъ на освѣтения дворъ. По съседнитѣ дворове ечеше бѣсенъ лай на псета, а въ тѣхния царѣше мрътвило. Той се впусна къмъ кошарата, но спрѣ. Сжщия мигъ откъмъ колибата на вълчето се чу пакъ това отсѣчено кучешко клявкане и провлѣчениятъ вълчи вой — въ началото басово нисъкъ, удълженъ и ясенъ къмъ края. Полазиха трѣпки снагата на коравия овчаръ. Той се затича къмъ колибата, стисналь